

DUCHOVNÍ OBLAST A NAŠE MYSL

CECIL duCILLE

(Únor 1975)

Dnes bych chtěl promluvit o duchovní oblasti. My lidé jsme ze dvou třetin duchovní a z jedné třetiny tělesné povahy, přesto má tato jedna třetina tendenci převálcovat ty dvě duchovní třetiny. Člověk sám sebe shledává fyzickou, přirozenou, tělesnou bytostí, místo aby byl bytostí duchovní. Děje se to kvůli tomu, kde se nachází naše vědomí. K duchovním věcem nás táhne duch, který není vidět. K přirozeným věcem nás táhne tělo, které je viditelné. Jsme nastaveni tak, abychom žili na přirozené rovině spíše než na rovině duchovní. Je tedy pro nás jednodušší uvědomovat si to, co je přirozené, než abychom si byli vědomi věcí duchovních. Bez ducha bychom neměli žádné spojení s Bohem, byli bychom odcizeni a odříznuti od Boha i od duchovní oblasti. Kdybychom neměli tělo, neměli bychom žádnou tělesnou, přirozenou podstatu. Proto bychom měli něco reálného v přirozeném, neměl Bůh jinou možnost, než nás připoutat v přirozeném, protože jinak bychom z toho unikli. Rozumíte? Takže naše spojení s fyzickým světem je skrze tělo a naše spojení s duchovním světem je skrze ducha, kterého nevidíme a někdy téměř nevidíme.

Kvůli tomuto stavu si musíme ve své vlastní duši zvolit – ne v mysli, v hlavě, ale v duši. Musíme si ve své duši vybrat, ve které z těchto oblastí chceme žít, protože nejsme fyzické bytosti. Zní to legračně, ale lidstvo není tělesné podstaty. Vy jste duchovní bytosti žijící v tělesném domě a máte ducha, aby vás táhl zpátky do nebe. A kvůli této specifické situaci se nacházíme v neustálém boji o to, abychom zůstali duchovní. Přesto Bůh říká, že máme být duchovní. Halelujah.

Podívejme se nyní do 2. kapitoly Písně Šalomounovy a přečteme několik veršů.

„Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně. Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí, levice jeho pod hlavou mou, a pravicí svou objímá mne. Zavazujíť vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl. Hlas milého mého, aj, onť se běře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.“ (Píseň 2, 4–8)

Lidstvo není
tělesné
podstaty.

Je nám zde předkládán obraz milého a jeho milované. On ji zve na hostinu a ta hostina je svatební. Tato svatební hostina není hostinou těla, ale hostinou mysli a duše. Mysl je ústy duše. Když tedy svou myslí přijímáte, vaše duše získává energii. To je výklad toho, co tu čteme. Když tedy nyní budete číst s tímto porozuměním, porozumíte o něco lépe, co se tu děje. Řekl: *„Hlas milého mého, aj, onť se běře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.“* Zaprvé je jako srnec nebo jelen. Proč? Protože jelen a srnec (nevím, kolik toho o nich víte) mají zvláštní druh nohou, takže mohou běžet rychlostí 100 kilometrů za hodinu po kamení a skalách. Kozy mají podobné nohy, jsou schopné běžet po skalách velkou rychlostí a nikdy neuslyšíte, že by koza uklouzla po skále. Prostě po nich pádí jako po dálnici.

To co říká milá, říkáte vy svému Pánu, a znamená to: „Bez ohledu na to, jaká hora stojí mezi mnou a Tebou, Ty všechny moje hory přeskochíš, protože jsi kamzíček a máš kamzičí nohy.“ Tohle říkáte.

Takové je tedy poznání, porozumění, které by církve měla mít. Duchovní porozumění, že přestože to necítíte, přestože to neslyšíte, přestože to nevidíte, navzdory tomu, že jste v údolí, víte, že On ty hory přeskochí a přijde k vám.

A pak to pokračuje:

„Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříži. Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a pod'. Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla. Kvítíčko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší. Fík vypustil holičky své,

a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a pod'. Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechat' slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý. Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete. (Píseň 2,9–15)

Budete muset
být na určité
duchovní
rovině, abyste
přežili.

Proberme si to. Mluví o duchovní mysli. Když si tohle přečte přirozená mysl, vidí milostný příběh, vidí muže a ženu. Vzpomínám, jak kdysi muži psávali tyto verše dívkám jako své vyznání lásky, aby osladili svoje tělesná slova. Amen. Ale když se na to podíváte v duchu, milá je církev, zvláště pak tělo Kristovo. Obzvláště tělo Kristovo, v němž nebo skrze něž chce Ježíš Kristus zrodit svou povahu.

Slyšíme, jak Ježíš Kristus říká svému Tělu: „Povstaň.“

Položím vám otázku: „Kdy povstanete v duchu?“

Ježíš řekl: „Protož když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj,) tehdáž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou k horám. Protož modlte se, aby utíkáni vaše nebylo v zimě anebo v svátek.“ (Mat 24,15–20)

Podržte si toto slovo v mysli a podívejme se na toto:

„Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a pod'. Nebo aj, zima pominula, prška přestala a odešla. (Píseň 2,10–11)

O čem tu mluvíme? Podívejte, bratří, modlíte se k Bohu, aby v této zkažené, strašlivé době, ve které žijeme, aby v nadcházejícím čase nepřišla vaše duchovní zima. Jinými slovy, abyste pro Boha nevychladli. Tohle říká Bůh o zimě, Bůh mluví o období, kdy všechno zemře, kdy je vám zima, kdy jste ztratili život, energii, Boží oheň. Nechť je požehnaný Bůh všemohoucí.

Dnes mi Bůh položil na srdce, abych vám řekl, že budete muset být na určité duchovní rovině, abyste přežili. Zopakujme si to:

Budete muset být na určité duchovní rovině, abyste přežili.

Setkal jsem se s jedním bratrem, cestuje po Rusku jako Boží pašerák. Je jedním z těch, kteří vozí Bible do zemí za železnou oponou. A ten říká: „Jakmile do toho vstoupíte, máte svůj vlastní život ve svých rukou a vaše chování a víra v Boha jsou tím, co vám umožní přežít.“ Řekl mi, že jednoho dne k němu někdo zezadu přistoupil a znenadání se zeptal: „Co tady děláte?“ a sledoval jeho reakci. On se na něj klidně otočil a řekl: „Dělám pasy.“ Říkal, že neví, proč to řekl, prostě musel být v Duchu, aby přežil.

Prostě musel být v Duchu, aby přežil.

Odpověděl, že dělá pasy, protože mu Bůh řekl, ať se hned ujme iniciativy a nedovolí tomu člověku klást další otázky. Tak se ujal iniciativy a dovedl toho člověka do takového stavu, že ten mu pak šeptal: „Možná byste mi někdy mohl pomoci.“ Halelujah. Onen člověk chtěl také utéct do zahraničí. Sláva Bohu. Kdybyste si tam v té zemi mysleli, že půjdete a budete kázat evangelium každému stvoření, které potkáte, to byste se teprve dostali do potíží.

Znáte toho chlapíka, který běhá po ulici, a protože Bůh řekl, abychom šli do celého světa, tak každému, koho potká, cpe letáček.

Raději dopusťte Bohu, aby vám sám řekl, komu letáky máte dát.

Ten bratr řekl: „Přežijete jenom díky Bohu.“ Vyprávěl, že jel autobusem a uslyšel hlas, který mu říkal: „Jdi do tamtoho domu.“ Vyskočil z autobusu a rychle šel k tomu domu. Zaťukal na dveře a někdo vystrčil hlavu. Zeptal se ho: „Můžu dovnitř?“ Ten člověk ho pustil. Tak šel rovnou do obývacího pokoje a tam se tiše posadil. Nic neříkal. Halelujah.

Každý váš další krok musí být určen Bohem, jinak přijdete o život, dostanete se do vězení, zatkne vás tajná policie.

Seděl tam. Viděl, jak přišel někdo další, zaťukal, vešel a posadil se. Pak přišel další člověk. A pak přišli dva mladíci a sedli si tam. Amen.

A Pán řekl: „Teď.“

Tak otevřel Bibli a začal kázat Boží slovo. Amen.

Nikdo mu nic neřekl, ale byl velmi zvědavý. Když bylo shromáždění u konce, zeptal se těch mladíků: „Jak jste se sem dostali, kdo vás přivedl?“

Odpověděli: „Byla to ta nejzvláštnější věc, která se nám kdy v životě přihodila.“ Protože je tam přivedl Bůh a oni tam na místě přijali Pána a byli spaseni.

Byli nevěřící a říkali, že jeli na motorce a oba zřetelně uslyšeli hlas, který řekl: „Tady doprava!“ Zatočili a oba uslyšeli znovu zřetelně hlas: „Zatočte doleva!“ Zahnuli doleva a oba slyšeli hlas, který říkal: „Jděte do toho domu!“ Teď už byli tak zvědaví, že do toho domu šli – a tam přijali Ježíše jako svého Spasitele.

„Poslechněte,“ řekl, „až to shromáždění skončí, každý se vytraťte, jako když se rozprchnou králíci.“ Nikdo se nepředstavoval ani si s nikým nepovídal. Každý šel prostě dál svou cestou.

Nastoupíte do autobusu a Pán řekne: „Vystup!“ Tak vystoupíte a nastoupíte do jiného autobusu, který jede opačným směrem.

Je to tak, že dnes existuje církve a jsou lidé, kteří fungují v podmínkách, které si ani neumíte představit. Ale musejí být duchovní, musejí být v Duchu, jinak jdou rovnou domů do slávy. Halelujah.

Ten bratr vyprávěl, že zažili, že pokaždé, když měli shromáždění, zatkli pastory. Bylo jim nahlášeno všechno, o čem kázali. Tajná policie věděla o každém verši, který přečetli z Bible. Nebylo to téměř k přežití. Měli polámané prsty, protože je mučili, a on už to nemohl unést a byl pobouřený.

Tak padl před Bohem na kolena a řekl: „Už to dál nevydržíme, Pane.“

Amen. A na to Bůh čekal. Bůh čekal, až dojdou na konec svých sil.

A tehdy mu Bůh řekl: „Dobře, tak už se nescházejte, už nesvolávejte shromáždění. Už nesvolávejte bratří k dalším shromážděním. Nechte to být.“

Ale on měl sen, že šel do lesa na určité místo a uviděl tam bratří, jak mají shromáždění. Tak se sebral, a aniž by někomu něco řekl, šel na to místo v lese.

Co myslíte, že tam uviděl?

Pětadvacet bratří mělo ten samý sen a čekali tam na něj. Měli první nerušené shromáždění. Od té doby už je tajná policie nikdy neobjevila, protože už se nesvolávali na shromáždění. Bůh sám svolává shromáždění a oni tam jen přijdou, takže je tajná policie nemůže nachytat.

To je standard a stav, do něhož se dostali. Myslíte, že se tam taky dostaneme? Nechť je Bůh požehnán. Víte, co mi Bůh řekl?

Když se církev nedostane do bodu, kde vás Bůh chce mít, pak budete dotlačeni k tomu, abyste se tam dostali skrze soužení.

Ti lidé tam byli dotlačeni, protože nepřijali evangelium, které jim bylo kázáno.

Víte, šokovalo mě to. Mnozí z vás znáte bratra Andrew z Charityville, že? Byl jsem tam loni. On přijel do Los Angeles na pohřeb svého otce. Jeho otec byl Rus... Snažím se vzpomenout si na ruské slovo pro tyto křesťany, nazývali je rusky „pijani mléka“. Možná si vzpomenu později. Mají tady v Los Angeles sbor. Tento ruský sbor měl před třiceti lety evangelium, které my dnes kážeme. Měli to sepsané v knížce, kterou měli zamčenou v tom malém sboru v Los Angeles, a tam ji studovali.

Přijel jsem tam a on mi se slzami v očích řekl: „Chci, aby ses podíval na knihu, kterou jsem našel v tátově knihovně.“ Pak tu knihu otevřel. Na první straně jsem četl: „Na konci času...“

Toto Bůh řekl proroku v Rusku. Byl tři roky zamčený v malé kobce pro Boží slovo, protože prorokoval. Byl tam vězněn katolickými mnichy, protože prorokoval.

Toto bylo to proroctví: Že v posledních dnech (nepamatuji se, zda uváděl nějaké roky, říkal, že v sedmdesátých letech nebo tak nějak) povstane lid, že povstane Boží armáda. Bude to těch 144 000, jinak nazývaných dva svědkové.

Přesně to sedělo. Byl jsem předěšen, ale neměl jsem být, protože Bůh mi řekl: „Jako slunce vychází na východě a zapadá na západě, tak slovo Ježíše Krista přišlo od východu.“ A proto oni mají pronásledování před námi, protože měli světlo.

My tu teď máme asi půl čtvrté a na východě té samé země v New Yorku je teď půl sedmé. Jsou o tři hodiny napřed. Měli sluníčko o tři

hodiny dřív. Teď už mají skoro tmou a my ještě máme sluníčko. Chápete, o čem mluvím?

Říkám, že Watchman Nee před třiceti lety věřil tomuto evangeliu, které my kážeme tady, ale lidé by mu nevěřili. Znal jsem lidi, kteří žili s Watchmanem Nee, kteří s ním pracovali, a jedině, co jim z toho zůstalo, je ta část o pacholíkovi nebo něco jiného. Někteří z nich jsou v San Franciscu, a kdybyste navštívili jejich shromáždění, zjistili byste, že jejich učení je úplně nesmyslné a falešné. Pořád se tváří, jako by byli s Watchmanem Nee v Číně. Chápete, co říkám?

Bůh tady říká: „Povstaň má milá, povstaň a pojď, protože zima pominula, prška přestala a přišel čas kvítí.“ Halelujah. Podívejte, bratří, zatímco vy říkáte: „Zima pominula, odešla,“ víte, co říkají jiní lidé v některých částech světa? „Je zima.“ Sledujete mě?

Stejně jako to je v přirozeném, je to i v duchovním. „Přišel čas kvítí.“ Květy v Bibli znamenají ovoce. Rozumíte tomu? V symbolické řeči květy znamenají ovoce. Když se vám zdá o květech, znamená to ovoce. Když vidíte červené květy, znamenají určitý druh ovoce, který má vztah k životu nebo k oběti krve, kterou za nás Bůh dal. Když vidíte bílé květy, ukazují svým významem na pravdu, čistotu a tak dále. Červená bude také mluvit o lásce.

Ale toto říká Bible, květy se neukazují. Víte, co přichází po květech? Co následuje? Ovoce. Halelujah. Bůh zasadil vinohrad před šesti tisíci lety a čeká, až uzrají prvotiny.

A tady: „*Čas prozpěvování přišel.*“ O čem to mluví?

Chci vám říct, bratří, že andělé v nebi se připravují na tu radost, na ten zpěv, na ten čas oslav stejně jako my. Ptáky z toho nevyjímaje. Protože jsem měl, bratří, vizi, a viděl jsem ptáky, jak zpívají – byla to ta nejslavnější věc, kterou jsem se kdy pokusil vyjádřit ve své duši. Ptáci zpívali a já jsem rozuměl, o čem zpívají, a byla jednota mezi námi a stromy a ptáky. Lidé zpívali, chodili a poskakovali. Byla to nespoutaná radost. Halelujah. Sláva Bohu na výsostech. Nespoutaná radost, jakou jsme ještě nikdy ve skutečnosti neviděli, neviděli jsme, že by lidé hopsali a běhali po ulicích s nespoutanou radostí. Už je nic nemohlo zastavit. Dokážete si představit, jak se budete toho rána cítit? Halelujah. Když nám Bůh

konečně dá vítězství a přijde společenství prvotin. Umíte si představit, že ta dlouhá noc skončí a konečně vyjde sláva? To, o čem prorokovali všichni proroci, o čem píše celá Bible, vše, v co jste doufali – sláva Bohu na výsostech! Když jste z něčeho nešťastní, začněte o tomto přemýšlet.

Halelujah. Amen.

Moc rád bych viděl,
že ve svých myslích,
ve svých tělech
a ve svém jednání
nejsme tolik
ponořeni do
shánění potravy
a oblečení.

Řekl: „*Fík*“ – teď nám dává znamení, vidíte.

„*Fík vypustil holičky své...*“ To znamená, že něco začíná, ještě to není zralý fík.

„*Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni...*“

Halelujah. To je teprve počátek naší radosti. Fíkovník může v jednom smyslu znamenat křesťana a v jiném smyslu by mohlo jít o židy. Ale v tomto smyslu se jedná o Boží děti, které vypouští své holičky – pučí v nás život, který je odlišný od všeho, co bylo předtím. Například v minulosti jsem chtěl, bratří, vidět zázraky. Chtěl jsem vidět uzdravené a požehnané, vysvobozené a nadšené lidi naplněné Boží slávou, víte. To je velmi dobrá a zdravá touha, ale teď chci vidět, jak v té moci povstává tělo Kristovo, spíše než aby duCille procházel zemí jako mocný uzdravovatel. Už nemám touhu konat pro Boha velké věci, hrdinské činy, spasit mnohé duše. Mám teď jedinou touhu – vidět, jak jde Boží lid kupředu. Chci vidět vás, ty nejmenší z vás, jak vkládáte ruce na nemocné, a oni jsou uzdraveni, vidět, jak Tělo jedná jako jednotka v Ježíši Kristu. Halelujah! Řekl:

„*Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a pod'.*“

Kam? A odkud? Víte, za tuto věc jsem se modlil – křesťan zapletený se světem. Když se zamyslíte nad vaším sepětím se světem a sami sebe se zeptáte: „Co získáváš, že ti stojí za to platit?“ Jde jen o prosté živobytí, kromě jídla, oblečení a přístřeší pro vás a vaše děti z tohoto světa nic moc víc nezískáte. Amen.

Modlím se k Bohu, aby nám dal skutečný průlom, dříve než bude tak pozdě, že budeme zapleteni se světem do posledního okamžiku. Moc

rád bych viděl, že ve svých myslích, ve svých tělech a ve svém jednání nejsme tolik ponořeni do shánění potravy a oblečení. Halelujah.

Vaše prostředí
bude muset
být víc
protkáno
Kristem než
světem.

Svět pracuje přesně proti tomu. Pracuje na tom, aby zaměstnával naši mysl více, než jak to dělal před pěti šesti lety. Když si koupíte auto, jste navěky spojeni se systémem, protože potřebujete, aby ho systém podporoval. Prodávají vám věci, které musí být podporované systémem.

Nedávno mi někdo chtěl prodat hodinky na baterii. Řekl jsem: „Chvála Pánu.“ Víte, to je zrovna věc, kterou chci, hodinky, co nemusíte natahovat. Protože já na to pořád zapomínám. Ale když pomyslím na baterku, kterou musím vždycky vyměnit za novou, protože jinak mi ty hodinky budou k ničemu... Říkám si, že ideální hodinky pro člověka, jako jsem já, by byly nějaké samonatahovací. Takové by byly nejlepší na světě.

Ve svém domě jste závislí, v domě je zavedena od střechy až po sklep elektřina. Dům musíte napájet elektřinou z rozvodné sítě. Když se něco porouchá v síti, hned se to projeví ve vašem domě. Má to na vás přímý dopad. Halelujah. Tak rád bych vás viděl v domech, které jsou schopné fungovat nezávisle na systému. Chápete, o čem mluvím? Hovořím o časech chladu. Mluvím o duchovní zimě. Mluvím o časech, kdy se všechno bude hroutit, kdy se věci pokazí. Tehdy bude muset být vaše prostředí víc protkáno Kristem než světem.

Uvědomuji si, že mluvím těžké slovo. Vím, že ve své vlastní síle, sami ze sebe to nemůžete zvládnout, ale když se začnete spoléhat na Pána, začne to pro vás dělat. Někteří lidé přijdou o práci a mají pocit, že nastal konec světa, ale já mám za to, že nový svět právě začíná, když někteří z nás přijdeme o pozice. Chvála buď Bohu.

Dále tu čteme: „*Holubičko má, v rozsedlinách skalních...*“

Jste uzamčeni, obklopuje vás skála, jste stísněni ze všech stran. Některé z našich situací jsou jako hrob, některé z našich zaměstnání jsou takovým vězením, hrobem, jste uzamčeni ve skalním hrobě.

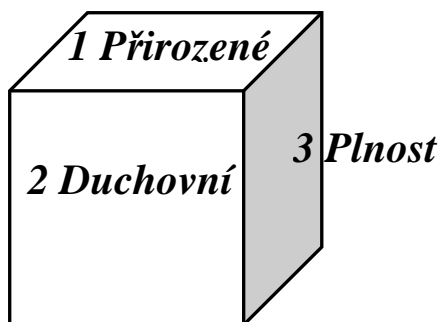
Bůh říká: „Je čas začít přemýšlet o tom, že byste vyšli z té skalní rozsedliny.“ On vám otevře cestu. Halelujah.

„Holubičko má, v rozsedinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechat' slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý.“

Řekl, že jsou maličké lišky, které chtějí zkazit víno, víno, jež teprve kvete. Vzpomeňte si, že jsme si říkali, že víno ještě není zralé, že ještě není čas zralosti. Je čas naplňování procesu: nejprve květy, potom plody. Ale jsou tam lišky. Víte, co jsou ty lišky? Malé zlozvyky, které ve svých životech máme. Ne ty velké, ale ty malé, které vycházejí v noci a ponoukají nás v skrytu.

„Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete. Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium.“ (Píseň 2,15–16)

Chvála Bohu. Teď bych chtěl, abychom si našli v Bibliích 8. kapitulu Římanům. Vzpomínáte si na obrázek trojrozměrného slova? Boží slovo je

trojrozměrné a třetí rozměr je plnost slova, jeho naplnění. Plnost slova je vždy součástí vašeho života. Když se slovo stane tělem, to je plnost. Boží slovo se ve vás stane tělem právě tam, kde v tom slově chodíte. Stáváte se Božím slovem. To znamená, že vás o půlnoci vzbudím, a vy,

místo abyste se chovali jako normální lidská bytost, jednáte jako slovo Boží. Rozumíte mi?

Teď si to přečtěme v Římanům 8,4–5:

„Aby spravedlnost Zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle těla, ale podle Ducha. Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla, ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.“

Co vás tedy převážně zaměstnává? Zaměstnávají vás převážně přirozené věci – vaše zaměstnání, váš život, váš domov? Nebo vás, vaši domácnost přitahuje duchovní přirozenost a usilujete o to, aby se ve vás a skrze vás projevila? To je ten klíč. Jste-li plně zaměstnání přirozenými

věcmi, ještě jste tělesní. Co tím míním? Nemyslím tím, že jste tělesní, když děláte přirozené věci. Myslím tím, že když se vaše mysl zdržuje v přirozeném, jste tělesní. Pokud vaše mysl přebývá v duchovním, nemůžete nebýt duchovní.

Máme tu zákon setby a žně. Když strávíte celý den řešením daňového priznání, znamená to, že vaší odměnou bude vratka daně, to musí být přirozené. Když strávíte celý den v Duchu, znamená to, že na konci dne zjistíte, že se vám dostalo určitého duchovního pozvednutí. Víte, že můžete vypracovat svoje daňové priznání a přitom zůstat v Duchu? Ano. A o tom s vámi chci později mluvit, protože „... *smýšlení těla jest smrt*,...“ (Řím 8,6)

Vraťme se k této myšlence. Co znamená mít tělesné smýšlení? Protože ti, kteří jsou podle těla, chutnají (neustále přemýšlejí) tělesným způsobem. Podívejte, bratří, dnes odpoledne mohu přijít a kázat vám tady duchovní slovo s tělesným záměrem. Vy odejdete s duchovním požehnaním slova a já si odnesu tu tělesnou část a přijdu o svou odměnu.

Víte, že můžete něco duchovního dělat tělesně? Vysvětlím vám to: předpokládejme, že jsem sem přišel kázat a že na mě udělala velký dojem nádhera této budovy, že mě naplnil pocit hrdosti, že zrovna já vám tady můžu kázat, a že mě zajímá obnos, který dostanu. Amen.

Jako jeden bratr – požádali ho, aby přijel a kázal skupince, která věří, že je poslední doba, a on odepsal: Pokud mi zajistíte příjem sto padesát dolarů za den, přijedu. Halelujah. Chvála Bohu. Skupinka mu odepsala: Dobře, v tomto případě, prosíme, nejezděte.

Máte-li totiž finanční potíže a Bůh se o ty vaše potíže nemůže postarat, nemusíte chodit za Božím lidem a zatěžovat je tím. Amen. Když máte firmu a Bůh vám nedává v podnikání prosperitu, je to jistá známka, že máte toho podniku nechat. A proto není důvod k tomu, aby kdokoli byl tělesného smýšlení, jinými slovy, aby se vaše mysl zdržovala v tělesném. My víme, jak mít mysl ducha – dělat všechny přirozené věci, které dělá tělesně smýšlející, a přitom nebýt tělesně smýšlející. Víte, jak to dělat? Prostě jen přemýšlejte nad duchovními věcmi, když děláte ty přirozené. Amen. Je to velmi prosté. Halelujah.

Když tedy Bůh řekl, abychom jeli do Los Angeles, neřekl jsem Bohu: „No ale, Pane, na to budu potřebovat tolik a tolik litrů benzínu, bude to stát tolik a tolik a.... Když mi na to dáš peníze, tak pojedu.“

Tohle mi jeden bratr řekl. Povídal mi o svojí veliké víře a o tom, jak Bůh naplnil jeho potřeby.

Bůh mu řekl, aby někam jel, a on odpověděl: „Dobře, Bože.“

Popadl papír a tužku a sepsal si všechny výdaje. Kolik bude stát ubytování, benzín, všechno.

Řekl: „Teď, Bože, obstarej peníze, a já pojedu.“

Co myslíte, že Bůh udělal? Bůh dodal peníze. Halelujah. Protože ten člověk tomu tak věřil. Ale jeho víra byl vlastně nedostatek víry. Dovedete si představit, že by to Bůh dopustil, že by dovolil, aby vám to prošlo, abyste pak ve finále zjistili, že nemáte nic?

Řekl jsem mu, že mně to funguje jinak. Se mnou je to tak, že když Bůh řekne: „Jed“, odpovím: „Bože, když jsi řekl jed, už jsem na cestě.“

Až mi dojde benzín, bude muset Bůh zasáhnout, ale není na mně, abych to řešil. Nemusím přemýšlet nad tím, kolik to bude stát, protože mi to je jedno. Proč bych se tím měl zabývat? Jestli mě Bůh neposlal, dřív nebo později na to přijdu. Dojde mi benzín. Amen. Buď požehnán Hospodin.

Když nad tím tak přemýšlím, možná jsem dojel na některá místa, kam mě Bůh neposlal, a benzín mi nedošel. Halelujah. Víte, On ví, na co myslím. Ví, jak Mu věřím. Takže zjevně můžete dělat duchovní věc s tělesným plánem, jste tělesně smýšlející, místo abyste přemýšleli duchovně.

Slyšel jsem jiného evangelistu, jak říkal, že svolal svou skupinu k modlitbám a modlil se: „Bože, potřebujeme dnes večer dva tisíce dolarů. Potřebujeme vybrat dva tisíce dolarů. Prosím, ať máme dva tisíce dolarů.“

Když spočítali sbírku, měli jenom tisíc pět set.

A kazatel řekl: „Někde se stala chyba, Bože. Pojďme udělat novou sbírku.“

Udělalí novou sbírku, až vybrali ty dva tisíce. Řeknu vám, ten bratr na Boha nespolehal, spolehal na své shromáždění. Kdyby byl důvěřoval Bohu, určitě by to nechal na NĚm.

To, že je někdo v určité oblasti duchovní, neznamená, že bude automaticky duchovní ve všem.

Chvála buď Bohu. Omlouvám se, že si беру za příklad své současníky, ale jsou mi nejbliž, tak dávám příklady lidí, kteří jsou duchovní, a přesto smýšlejí tělesně. Používají tělesnou mysl, aby podpořili své duchovní snahy. Víte, byl jsem na stanových shromážděních, kde vybírali dvě hodiny sbírku, vytáhli z vás poslední cent, použili veškerou psychologii na to, aby vás zpracovali. A jestli byste neměli co dát, běda vám, protože byste se tak styděli, že byste museli odejít. Takový to byl nátlak. Toto není duchovnost, to je tělesnost.

A ten samý člověk, který má tělesnou mysl, se v tu ránu obrátí a na někoho vkládá ruce, a ten člověk je uzdraven. Tak teď počkejte. Byli byste z toho v šoku? Viděl jsem to na vlastní oči. Byl jsem u toho. Ten člověk dvě hodiny vybíral sbírku, všechny vyvedl z rovnováhy, zlomil je, až jsem byl tak zahanben, že jsem skoro odešel, a pak najednou vyskočil a během dvaceti minut celé to místo zaplavila víra a začalo uzdravování. Halelujah.

Jak je možné mít tělesnou a duchovní mysl zároveň? Jde to. Můžete mít tělesnou mysl, když dojde na peníze, když dojde na jiné věci, můžete mít duchovní mysl, protože máte dar Ducha a víte, že bude fungovat. Ten dar vám má pomoci, abyste se stali takovými jako Kristus, ale místo abyste ho využili k tomu, abyste se stali takovými jako Kristus, využíváte ho, abyste si napakovali kapsu. Je to paradoxní, ale je to možné.

To, že je někdo v určité oblasti duchovní, neznamená, že bude automaticky duchovní ve všem. V jiné oblasti může být duchovně velmi přízemní. Jako člověk, který má jednu paži silnou a druhou ochrnutou. Působí velmi silným dojmem, když se na něj díváte z pravé strany, je to nejsilnější člověk, jakého jste kdy viděli. Pak ho obejmete z druhé strany a vidíte ochrnutého člověka. Tak to je. Chvála Bohu. Pojdme dál.

Tady se píše: „*Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned může býti.*“ (Římanům 8,7)

Rozumíte tomu? Jsou dva zákony: jeden ovládá tělesnou mysl a druhý vládne duchovní mysli. Proto je možné, abyste tělesnou myslí sháněli peníze na budování církve. Máte-li tělesnou mysl, vaše tělesná mysl vám říká, že toto je způsob, jakým to máte dělat. Že máte pracovat pro Boha a že Bůh to bez vás udělat nemůže, takže to musíte udělat vy.

Něco vám povím, když byla Eva v zahradě, snažila se dělat přesně to, co jí Bůh zaslíbil, že pro ni učiní. Chtěla být jako Bůh. Bůh je učinil ke svému obrazu, ale nikdy je nedovedl do svého podobenství, a oni chtěli být jako Bůh.

Đábel šel rovnou k věci a řekl: „To ovoce z vás udělá Boha. Když to ovoce sníte, budete jako Bůh, a on to ví. Ví, že jakmile to ovoce sníte, budete jako on. Zkus to. Zkus to, sněz ho, a uvidíš, jestli budeš jako Bůh.“

Neřekl jí, že bude jako Bůh jenom v tom, že bude znát dobré i zlé. Je vám celkem k ničemu, když znáte dobré a zlé, a dobré neumíte činit. Jste ve zlém a nemůžete činit dobré, jenom znáte dobré a zlé. Je vám to k ničemu. Taková je tělesná mysl.

Bůh řekl Rebece, že bude mít syny, mladšího Jákoba a staršího Ezaua. Jákob bude ten, který přijme právo prvorozeného a požehnání. To bylo Boží slovo. Věděla to od jejich narození. Dobrá, ale teď přichází čas, kdy vidí, jak se Izák chystá dát požehnání špatné osobě, Ezauovi. Neměla by toto být chvíle, kdy to duchovní mysl odmítne a řekne: „Teď si užijeme nějakou legraci. Uvidíme, co se bude dít, jak to Bůh zaonačí, jak to vyřeší.“

Přesně toto měla Rebeka udělat. Řekla však: „V žádném případě. Nemůžu tady jen tak nečinně sedět a dopustit, aby se stala chyba. Musím jít, vložit se do toho a tu situaci napravit.“

Málem zapříčinila jejich smrt. Sledujete mě? Tělesná mysl bude dokonce i bojovat, aby naplnila to, čeho by Bůh dosáhl svým duchovním způsobem. V tomto případě se jí to podařilo, ale udělala to špatným způsobem – tělesnou myslí. Chvála Bohu. Bůh říká, že je Bohu nepřátelská. Halelujah. A nemůže být poddaná Božímu zákonu.

Řekněme si více o duchovní mysli. Zjišťujeme, že duchovní oblast je určitá rovina. Nazvěme ji nebesy a nazvěme oblast tohoto světa peklem nebo nižší oblastí. Zjišťujeme, že naše mysl, když zůstává v této oblasti, podléhá náporu pekla, nižší oblasti. Když se ale mysl pozvedne nad tuto oblast, stává se poddanou vyzařování z nebe.

Đábla můžete
jednoduše
zastavit tak, že
začnete
přemýšlet
o Bohu.

Jak jsem vám předtím řekl, hodně jsem přemýšlel o své práci, nic hříšného, jen jsem přemýšlel o práci. A Bůh viděl, že o tom přemýšlím moc.

Zavolal mě, řekl: „Pojď sem, přeháníš to.“

Věděl jsem, že mi to řekl, protože ďábel se právě chystal zaútočit na moji mysl. Už jste někdy byli odrazeni, ztratili jste odvahu? Víte, proč nemáte odvahu? Protože vaše mysl sestupuje pod určitou úroveň. Rozumíte mi? Vždycky, když ztratíte odvahu, musíte si uvědomit, že vaše mysl zbloudila do oblastí toho zlého a ďábel získal nad vaší myslí moc – proto jste ztratili odvahu. Vždycky když jste povzbuzeni, víte, že vám sloužily mocnosti Boha, Světla. Jsou tu mocnosti temnoty, které obklopují celou přirozenou oblast, natahují se z pekla a obklopují přirozený svět. Đábla můžete jednoduše zastavit tak, že začnete přemýšlet o Bohu. Když mi tohle Bůh řekl, začal jsem přemýšlet o kříži. Byl to nejjednodušší způsob, jak mysl okamžitě pozvednout do určité výše, na určitou rovinu. A od té chvíle jsem se snažil nepřestat přemýšlet o Božích věcech, o Božím slově. Tak můžete svou mysl okamžitě pozvednout z ďáblova rajónu.

Máte-li plány, světské plány, musíte ty plány přikrýt krví Kristovou, jinak se jich zmocní ďábel. Věděli jste to? Víte, že ďábel se může chopit vašeho plánu a skutečně vaše plány zničit? Předběhnout vás a obrat vás a způsobit vám v životě chaos?

Když se k Bohu modlíte, modlete se raději potichu, protože když se modlíte nahlas, musí být někdo druhý s vámi a souhlasit a svazovat. Protože Bůh řekl, že když se dva shodnou, mají větší moc. A tak když tu větší moc máte – mohou se spojit manželka a manžel, bratří, přátelé –

modlete se společně nahlas. Ale když se k Bohu modlíte hluboké tajné modlitby, nemodlete se nahlas.

Když jste uvěznění
a vaše mysl se
nezaměstnává tím
uvězněním, vězení
překonáte.

Jestliže máte nějakou slabost, nikdy svou slabost nevyznávejte nahlas, kromě toho, když hledáte pomoc od někoho z bratří. Tehdy svou slabost vyznáte nahlas. Ale když vyznáváte své slabosti nahlas v modlitbě, ďábel to slyší, nafoukne to a ještě vám přitíží. Amen.

Když se tedy modlíte nahlas, a já věřím, že někdy byste to měli dělat, modlete se modlitbu vítězství! To je modlitba, kterou by měl ďábel slyšet.

„Díky, Ježíši, že jsi ďábla vypráskal. Díky, Bože.“

Zrovna vás srazil k zemi. Právě vás dodělal a vy víte, že vás přišpendlil k zemi. Zvedněte se a začněte chválit Boha za vítězství, a zaručeně rozhodíte ďábla a jeho plán.

Víte, abychom mohli projít soužením, bude muset být naše mysl v určité oblasti. Jak vyprávěla Corie ten Boom ve svých spisech, že když byli ve vězení, každý si vytrhl list z Bible a nacpal si ho do boty. Zrovna nekontrolovali boty, takže prošli i se svým listem z Bible. Jeden člověk měl epištolu Římanům a jiný měl Galatské. A tak ten, co měl Římany, studoval Římany, a ten, co měl Galatské, studoval Galatské. Pak si to mohli říct navzájem, dokud neukryli Boží slovo ve svých srdcích. Víte, co to způsobilo? Odvrátilo to jejich mysl od jejich uvěznění. Protože když jste chyceni a uvěznění a vaše mysl se nezaměstnává tím uvězněním, vězení překonáte. Zvyknete si na něj a nebude vás trápit. Víte, že to jde?

Dali je do vězení a jejich mysli se soustředily na studium Božího slova. Přijali potěšení a posilu z Božího slova, a přežili. Mnozí jiní chřadli a zemřeli. Mnozí se strachovali, báli se ran a mučení, kterému byli vystaveni. Někteří přežili, zatímco jiní zemřeli.

Chtěl bych, abyste věděli, že Boží slovo je mnohem mocnější, než si myslíme. Víte, proč ho tak nedoceňujeme? Máme ho totiž přemíru. Máme ho, ale nevážíme si ho. Sotva přinášíme denní oběť. Slyšíte, co říkám?

Židé mívali denní oběti. Vlastně obětovali ráno a večer. Chápu to tak, že ve starém Jeruzalémě to bylo něco bázeň budícího, když jste viděli, jak se lidé shromáždili na střechách (měli tam ploché střechy). Každá rodina vylezla v šest hodin na střechu k večerní oběti. Byla to jejich oběť vzývání Hospodina.

Nevím, ale zdá se mi, že nedáváme naši denní oběť, tak jak bychom měli. My, Boží synové, bychom měli Bohu přinášet nepřetržitou oběť. Na přirozený svět bychom měli nahlížet tak, že všechno, co vidíme, by nám mělo připomenout něco duchovního uvnitř. Jak jsem řekl, kdybych viděl nahého člověka, jak se promenáduje ulicí, vzpomněl bych si na Jeremiáše. To je první věc, která by mi bleskla hlavou – že ten prorok běžel nahý ulicí. Amen.

Kdybych šel ven a uviděl něco, co mě má odvrátit od Boha, moje mysl by si vzpomněla na něco z Bible. Amen. Kdybych nenašel nic, k čemu bych se odkázal, vztáhnu to k poslednímu času a k naplnění proroctví, která Bůh řekl o tom, co se bude v posledních časech dít.

Slyšel jsem proroctví, která říkala: „Děti Boží, už se nedívejte na televizi a nečtěte noviny.“

Takové proroctví jsem slyšel. A musím říct, že mu nevěřím. Víte, čemu věřím? Věřím tomu, že to záleží na vás. To zlo je všude kolem vás a tam venku a vy se nemůžete ochránit od zlého tím, že ho nevidíte – musíte se od zlého ochránit tím, že se na něm nebudete podílet. Ježíš řekl: „Otče, neber je ze světa, ale vezmi ten svět z nich.“ (Jan 17)

Chci vám říct, že když se svět venku projevuje hříchem, nemůže pošpinit vaše nitro, pokud ten svět nemáte v sobě.

Poslouchám zprávy. Není mi nic milejšího, než když se uvelebím v křesle se svými novinami nebo si pustím televizní zprávy, abych zjistil, co se kolem děje. Pro mě je to velmi zajímavé, je to, jako když si čtu Bibli. Ano. Je to, jako když si čtu Bibli. Netvrdím, že jste na tom stejně. Pokud vám to vadí, nedívejte se na to. Ale já osobně z toho, bratří, mnoho načerpám, protože vidím, jak se naplňují v našich dnech přesně ty věci, o kterých se v Písmu píše, že se budou dít v posledních dnech. Víte, proroci, kteří ty věci prorokovali – věřím, že někteří z nich to viděli. Věřím, že někteří z těch proroků se procházeli po Main Street v Los Angeles, že

byli najednou přeneseni do této oblasti a viděli to. Věřím tomu, když čtu některé z věcí, které zapsali, když čtu Janův popis věcí, které viděl – v jeho době nic takového neexistovalo. Halelujah. Ale nyní se to děje.

Bůh vám požehnej, bratří.

Píseň:

*Protože On žije, můžu čelit zítřku,
protože On žije, je pryč všechen strach,
protože vím, že drží budoucnost ve svých rukou.
A život stojí za to žít právě proto, že On žije.*